

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills,

Fa pocs dies hem celebrat la solemnitat de la Pentecosta. Ens hem preparat per a aquesta festa en estreta unió amb Maria, la Mare de Jesús¹, perquè novament l'Esperit Sant prengué possessió de les nostres ànimes. Després, la litúrgia ens ha introduït de nou en el temps de durant l'any, que és com una imatge del nostre peregrinar per la terra. El Diví Paràclit, enviat per Jesucrist des del si del Pare, ens orienta decididament cap a la meta que tots anhelem: la vida eterna en Déu, participant de la seva benaurança infinita. El nostre Pare parlava que l'Opus Dei, per als seus fidels, és un transsumpte de Cel, i ens instava a recórrer amb fidelitat alegre -també en els moments durs-, diàriament, aquest camí.

Perquè no oblidem, enmig dels avatars de l'existència, aquest destí feliç que ens espera, la litúrgia ens convida a celebrar i a contemplar, diumenge que ve, el misteri de la Santíssima Trinitat: un sol Déu en tres Persones, amb la possessió i gaudiment definitius del qual arribarem a la fi de la nostra existència. Preparem-nos el millor possible per a aquesta solemnitat. Sant Josepmaria, seguint un antic costum de l'Església, va aconsellar que durant tres dies, en els Centres de l'Obra, es resi el Trisagi Angèlic, que ens impulsa a participar íntimament en l'oració de lloança, acció de gràcies i glorificació que els àngels i les ànimes benaurades adrecen incessantment al Déu u i tri. Aquells que vam poder resar-lo acompanyant físicament el nostre Pare, percebíem el seu goig en lloar en les desenes les tres Persones divines.

Tibi laus, Tibi glòria, Tibi gratiarum actio in saecula sempiterna, o Beata Trinitas! Així tornarem a invocar Déu durant aquest tridu, canalitzant la pregària al Pare, al Fill, a l'Esperit Sant. A vós la lloança, a vós la glòria, a vós hem de donar gràcies pels segles dels segles, oh Trinitat Beatíssima! I ens associarem al cant del Cel, mentre repetim: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus exercítuum...*; Sant, Sant, Sant Senyor Déu dels exèrcits. Són plens el cel i la terra de la vostra glòria.

Resulta força significatiu que, precisament en recomençar el temps litúrgic de durant l'any, l'Església ens convidi a elevar el cor, la veu i la mirada a la Santíssima Trinitat. Aquest hauria de ser l'objectiu de tots els homes i dones a la terra, ja que hem estat creats per conèixer i estimar Déu ara i gaudir després d'Ell per l'eternitat. Totes i tots hem de recordar-ho també als qui tractem. En l'homilia Vers la santetat, sant Josepmaria va traçar un itinerari per assolir tan feliç fi. Després de mostrar que el camí del cristià comença pel tracte confiat amb la Mare de Déu, que sempre mena a Jesús, ens ensenya a

---

¹ Cf Ac 1, 14.

anar amb Crist en les diferents circumstàncies, fins a identificar-nos amb Ell a la Creu. *El cor necessita, llavors -va escriure el nostre fundador-, distingir i adorar cadascuna de les persones divines. D'alguna manera, és un descobriment, que realitza l'ànima en la vida sobrenatural, com els d'un menut que va obrint els ulls a l'existència. I s'entreté amorosament amb el Pare i amb el Fill i amb l'Esperit Sant, i se sotmet fàcilment a l'activitat del Paràclit vivificador, que se'ns lliura sense merèixer: els dons i les virtuts sobrenaturals.*².

Tots podem avançar ja ara per aquest camí cap a la unió amb Déu, com -repeteix- una bestreta de la unió definitiva del Cel, posant sentit sobrenatural en les situacions comunes, en l'extraordinari i en l'ordinari, sempre que cerquem en tot el Senyor. Referint-se a aquest anar vers la santedat, sant Josepmaria aclareix: *No em refereixo a situacions extraordinàries. Són, poden ser-ho molt bé, fenòmens ordinaris de la nostra ànima: una bogeria d'amor que, sense espectacle, sense extravagàncies, ens ensenya de patir i de viure, perquè Déu ens concedeix la Saviesa. I quina serenitat, quina pau aleshores, ficats en el viarany estret que mena a la vida! (Mt 7, 14)*³.

L'itinerari és perfectament traçat: *per cruce[m] ad lucem!* Si responem amb lleialtat a les mocions de la gràcia, la unió amb Jesucrist ens introdueix en el si de la Santíssima Trinitat. I aquesta gràcia ens arriba principalment pels sacraments, especialment la Confessió i l'Eucaristia. *Quina bondat la de Crist en deixar a la seva Església els Sacraments! -Són remei per a cada necessitat.*

*- Venera'ls i sigues molt agraït al Senyor i a la seva Església*⁴.

No deixem de mostrar quotidianament la nostra gratitud al Cel, per disposar d'aquests mitjans per millorar el nostre tracte amb Déu. Són *vestigis de l'Encarnació del Verb*⁵ -així els qualificava sant Josepmaria-, alhora que ens convidava a posar els nostres passos precisament aquí.

Pensant en la proximitat del Corpus Christi, que celebrarem el dijous 7 de juny o el següent diumenge, segons les disposicions litúrgiques de cada lloc, voldria parlar breument del Santíssim Sagrament de l'Altar, compendi de tots els auxiliis divins, i que és com el viàtic del nostre pelegrinatge terrenal. Ho expressa la litúrgia en la seqüència de la Missa: *Ecce panis angelórum, / factus cibus viatórum: / vere panis filiórum, / non mittendus cánibus*⁶: aquest és el pa dels àngels que s'ha fet aliment dels qui caminen; veritable pa dels fills, no s'ha de tirar als gossos. S'ha quedat al Sagrari, després de la celebració de la Missa. *Jesús, en l'Eucaristia, és una penyora segura de la seva presència en les nostres ànimes; del seu poder, que sosté el món; de les seves promeses de salvació, que ajudaran la família humana, per tal que quan arribi la fi dels temps, habiti perpètuament a la casa del Cel, al voltant de Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant: Trinitat Beatíssima, Déu Únic. És tota la nostra fe que es posa en acció quan creiem en Jesús, en la seva presència real sota els accidents del pa i del vi*⁷.

Procurem rondar, festejar molt Jesús en les properes jornades. Assistim a les exposicions del Santíssim, a la processó del Corpus, o altres manifestacions de pietat eucarística en què personalment participem, amb el desig de lloar Jesús en la Sagrada

² Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 306.

³ *Ibíd.*, N. 307.

⁴ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 521.

⁵ Sant Josepmaria, *Converses*, n. 115.

⁶ Missal Romà, Solemnitat del Corpus Christi, Seqüència Lauda, Sion.

⁷ Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 153.

Hòstia i donar-li gràcies, amb afany de reparar els pecats amb què l'hem ofès i de desagreujar-ho per les ofenses que rep en el Santíssim Sagrament. Atansem-nos a Ell plens de confiança sobretot en la festa del Sagrat Cor, el dia 15 de juny, ficant-nos en aquest cor, obert per una llança en la Creu, per manifestar la immensitat del seu amor per cada un de nosaltres. I anem lògicament al Cor dolcíssim de Maria, camí segur: *iter para tutum!*

Tot el mes de juny és ple de dates significatives, també per a la història de l'Opus Dei: l'ordenació dels primers sacerdots, el 25 de juny de 1944; l'arribada del nostre Pare a Roma, el 23 de juny de 1946; l'aprovació definitiva de l'esperit i normes de l'Obra per la Santa Seu, el 16 de juny de 1950. I, de manera especial, el trànsit de sant Josepmaria al Cel, el 26 de juny de 1975. Us puc assegurar que el nostre Fundador, fins en la seva última jornada al món, va voler i va saber fer la genuflexió davant el Sagrari amb molta particular devoció. Aquell 26 de juny no podia amb el cos i, malgrat tot, es va rendir en completa adoració a la Sagrada Eucaristia, en tornar de Castelgandolfo. ¿Procedim nosaltres així? ¿Som conscients d'estar adorant a Déu en aquests moments? ¿Sentim la necessitat de saludar el Santíssim Sagrament en entrar i sortir de l'església o l'oratori on es troba reservat?

En celebrar la festa litúrgica de sant Josepmaria, supliquem per la seva intercessió un gran augment dels desitjos de santedat i d'apostolat en tots els fidels -sacerdots i laics- de l'Obra, i també en els amics i Cooperadors que es beneficien del seu esperit. Demanem per l'expansió de la tasca apostòlica en tants llocs on ens esperen. Per això, preguem al Senyor que concedeixi a molts homes i moltes dones la gràcia de respondre amb generositat a la crida que els adreça per seguir-lo de prop, obrint els camins divins de la terra.

Em fa alegria comentar-vos que he tornat molt content del meu recent viatge pastoral a Bratislava: he tocat amb la mà el desenvolupament de la tasca apostòlica de l'Obra en aquests estimats països d'Eslovàquia i de la República Txeca: he estat molt unit a totes i a tots.

A les nostres peticions ocupa sempre un lloc de relleu la pregària pel Pontífex Romà i els seus col·laboradors en el govern de l'Església, la pregària pels Pastors: Bisbes i sacerdots del món sencer. La solemnitat dels sants Pere i Pau, el dia 29, ens ajudarà a tenir més presents aquestes intencions. Desitjava el nostre Pare que no deixéssim sol el successor de Pere: tant de bo noti la nostra ajuda.

Abans d'acabar, desitjo adreçar-vos unes paraules a propòsit del meu aniversari, el proper 14 de juny. En primer lloc us demano que pregueu per mi: ho necessito!

D'uns mesos ençà, em venen a la ment records de sant Josepmaria quan anava a celebrar els 70 anys. El nostre Pare va demanar llavors la gràcia d'ésser ànima d'oració, encara que estava tan ficat en Déu que el seu diàleg amb el Senyor era pràcticament ininterromput. Així ho va afirmar expressament el 8 de gener de 1972, celebrant la Santa Missa per a un petit grup de filles seves. ***Aquest és el propòsit meu en la vigília del compliment dels meus set anys: ésser ànima d'oració, d'una oració que no s'interrompi, estar amb els braços alçats, com a l'hora de recitar les oracions de la Missa. I aquest vull que sigui el propòsit que feu vosaltres: així tindreu bon humor, així estareu contentes, així sereu eficaces***⁸.

En altres moments, amb paraules diferents, sol·licitava la mateixa gràcia del Senyor. Recordo concretament el brindis que va fer en començar un any nou, poques dates

---

⁸ Sant Josepmaria, Notes d'una homilia, 8-I-1972.

abans del seu aniversari i envoltat dels fills del Consell General. Ens va dir: *per a tots l'alegria, per a mi la compunció*⁹. Per això us demano que en aquest aniversari, i cada dia, no oblideu aquest Pare vostre, perquè sigui home de contrició, de penediment, i sàpiga afinar en allò que el Senyor em demani cada dia. I com que la compunció i l'alegria són fruit de l'acció de l'Esperit Sant, supliqueu que em torni ànima d'oració, dòcil a les inspiracions del Paràclit, i que les posi per obra. Jo desitjo el mateix per a vosaltres, per a cada una i cada un: que siguem resadors, homes i dones que estimen la mortificació i la penitència, servidors dels altres, persones que s'ocupen constantment de l'apostolat. I tot això en les circumstàncies quotidianes i en les extraordinàries, si mai es presenten.

Recordo també com es va preparar l'estimadíssim Mons. Álvaro per al seu 80 aniversari. Conservo ben gravats en el meu cor els accents de gratitud, de contrició i de petició d'ajuda que va embastar en l'homilia de la Missa. Eren paraules que estaven en la seva boca sempre que es complia alguna efemèride especial: gràcies, perdó, ajudeu-me més. Procuo repetir-les sovint, i us suggereixo que les feu vostres, si voleu, perquè us donaran una gran pau i serenitat.

Fa dos mesos, en complir 85 anys, Benet XVI va pronunciar unes paraules que desitjo compartir. Deia el Sant Pare: **em trobo davant l'últim tram del camí de la meva vida i no sé què m'espera. Però sé que la llum de Déu existeix, que Ell ha ressuscitat, que la seva llum és més forta que qualsevol fosc, que la bondat de Déu és més forta que tot mal d'aquest món. I això m'ajuda a avançar amb seguretat. Això ens ajuda a nosaltres a seguir endavant, i en aquesta hora dono les gràcies de cor a tots els qui contínuament em fan percebre el "sí" de Déu a través de la seva fe**¹⁰.

Us demano de nou, per amor de Déu, que seguiu donant-me suport amb les vostres pregàries, recordant allò que tantes vegades va comentar sant Josepmaria sobre la necessitat que tenim els uns dels altres. **Jo espero, fills meus** -i ens ho apliquem cadascun personalment-, **que vosaltres, on estigieu, uniu; on treballeu, uniu; on descanseu, uniu.** Supliquem a l'Esperit Sant que s'enforteixi sempre aquesta unitat amb la nostra pregària i els nostres sacrificis, amb el treball i el descans, amb la nostra vida corrent, en la salut i en la malaltia: en tot moment, *semper in laetitia!* Espero que, per al 14 de juny, m'ajudeu a presentar-me davant el Senyor dient: aquí t'ofereixo la pregària de les meves filles i dels meus fills, i la de tantes altres persones.

Torno al 26 de juny, per insistir en allò que perennement sortia de llavis del nostre Pare: **que us estimeu, que us estimeu molt.** No feia més que recordar-nos el *mandatum novum*¹¹ que tan sol·lícitament va transmetre Jesucrist als seus, a totes i a tots nosaltres.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de juny de 2012

⁹ Sant Josepmaria, Paraules al començament de l'any, 1-I-1974.

¹⁰ Benet XVI, Homilia en la Missa en ocasió del seu 85è aniversari, 16-IV-2012.

¹¹ Cf Jn 13, 34.